

Egy bankár rejtélyes halála

2019 június 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Helmut Kohl ott és akkor elveszítette a legfontosabb gazdasági tanácsadóját és „eszét”...

Alfred Herrhausen szembeszállt a globális érdekekkel, Mercedesével mellette bomba robbant

Foglalkoznunk kell-e még a magyar rendszerváltással, az akkori lehetőségekkel és a realitásokkal? Van-e még mit megbeszelnünk arról, hogy 1989–1990 táján milyen mozgástere volt a rendszerváltó ellenzéknek és később az Antall-kormánynak? Annál többet kell foglalkoznunk vele, minél fontosabb ismeretekhez jutunk az újabb kutatások során.

Különösen inspiráló ebben a szempontból Kulin Ferenc A paktum-fantom című könyve, mely a rendszerváltás éveinek nemzetközi összefüggéseire koncentrálna. Fontosnak tartom a nemzetközi, globális környezetben lezajlott folyamatokat és azok sorsdöntő hatását az első szabadon választott kormányzat lehetőségeire. Ez az, amire harminc év után különösen fel kell hívni a figyelmet.

Kulin joggal írja le, hogy amikor Magyarország elérkezett a rendszerváltás pillanatához, és megnyitották az addig hermetikusan zárt kapukat a demokrácia és a piacgazdaság kiépítése előtt, addigra már Nyugat-Európában óriási fordulat zajlott le. A John Maynard Keynes-i, szociális piacgazdaságra épülő jóléti állam koncepcióját felváltotta a Milton Friedman-i, Friedrich August von Hayek-i elvekre épülő neoliberális gazdaságfilozófia, amely a globális szabadpiacot állította előtérbe az állammal szemben, a pénzpiacot a termelő gazdasággal szemben, a piaci szereplők (a „befektetők”) érdekeit a dolgozói, munkavállalói érdekekkel szemben.

Megtörtént tehát a kopernikuszi fordulat; amíg a korábbi évtizedekben a nyugat-európai nemzetállamoknak kellett önállóságuk, jogi és szabályozási lehetőségük volt a belső jóléti államuk fenntartásához, addig a nyolcvanas évektől kezdve a globális elit fokozatosan legyőzte az államok gazdasági és pénzügyi önállóságát azzal, hogy az 1989-es washingtoni konszenzus szellemében intézményesítették a pénzek, az áruk, a személyek és a szolgáltatások államhatárokon átvitelű szabad mozgását.

Az történt tehát, hogy a kommunizmustól megszabadult országok a nyugati jólétre és szabadságra vágytak, ám mire elérkezett a demokrácia, a globális pénzügyi csoportok, illetve az az akaratukat végrehajtó nemzetközi szervezetek már a privatizáció, liberalizáció és dereguláció követelményeit fogalmazták meg velünk szemben.

Az Antall-kormány a német mintájú szociális piacgazdaság mellett tette le a voksát, de hamarosan szembe kellett néznie azzal, hogy ennek immáron semmilyen realitása nincs, mert nem kapjuk meg hozzá az elengedhetetlen nemzetközi támogatást.

Világossá vált, hogy a globális elit és annak végrehajtó szervezetei, mint az IMF, a Világbank, a nagy befektetői körök Európában és az Egyesült Államokban nem erkölcsi és politikai alapon közelítenek hozzánk, diktatúrákból szabadult országokhoz, hanem szigorúan piaci alapon. Nem felzárkóztatni akarnak minket, hanem a globális piac profitszerző tevékenységének védtelen alanyaként tekintenek ránk. Eldől tehát: nem lesz Marshall-segély, ami nélkül – és ezt mondjuk ki világosan – a nyugat-európai országok sem lettek volna képesek a háború utáni három-négy évtized gazdasági csodájára.

Ez volt az általános irány 1989–1990 táján, tény ugyanakkor, hogy Németországgal és Helmut Kohl kancellárral speciálisan jó viszony alakult ki a rendszerváltás éveiben. Kohl elkötelezett volt a német szociális modell mellett, ezért az Antall-kormány joggal reménykedhetett abban, hogy a Kohl-kabinet mindent megtesz Magyarország gazdasági és szociális felemelkedése érdekében. Az első jelek, tárgyalások világosan erre utaltak, ám 1989 végén, s különösen 1990 második felétől kezdve megváltozott a német kormány és a német politikusok hangneme, végül pedig a nagyszabású gazdasági és pénzügyi segítség gyakorlatilag semmi sem lett. Németország is bedobta a törölközőt, s csatlakozott ahhoz a globalista áramlathoz, amelyik nem segíteni akart, hanem piacot és olcsó munkaerőt szerezni Közép- és Kelet-Európában.

De mikor és miért történik meg a német fordulat? Ez az, amire ennyi év után rá kell mutatnunk.

Kulin megemlíti, hogy Alfred Herrhausen, a Deutsche Bank vezérigazgatója elleni merényletig még esély mutatkozott a német támogatásra, utána már nem. De ki is volt Alfred Herrhausen, akinek az ismerete nélkül nem érthetjük meg az akkor történeteket és a fordulatot?

Alfred Herrhausen nemcsak a Deutsche Bank vezérigazgatója volt, hanem Helmut Kohl gazdasági tanácsadója és személyes jó barátja is. Herrhausen szembement a globális piaci szereplő áramlatával: átfogó koncepciója volt arról, hogy a kommunizmus alól felszabadult közép- és kelet-európai országokat hogyan kellene és lehetne felzárkóztatni, megadni nekik az esélyt arra, hogy több évtizedes nyomorgás után elinduljanak a nyugati jólét és gazdagság irányába. Herrhausen tehát nem globalistaként, nem a piaci és pénzügyi profit szempontjából mérlegelte a régió lehetőségeit, hanem etikai és politikai alapon: ezek az országok megérdemlik azt, hogy felzárkózzanak a Nyugathoz, s ebben a nyugati országoknak – túl a gazdasági megfontolásokon – erkölcsi okokból is segíteniük kell azokat.

Herrhausen átfogó gazdasági koncepciót dolgozott ki az érintett országok felzárkóztatására, különös tekintettel a nagyarányú, a válságból kijutásukat leginkább gátló külföldi adósságállományuk elengedésére vagy átütemezésére. Ebből a szempontból kiemelten foglalkozott Lengyelországgal és Magyarországgal, s aligha kell mondanom, hogy számunkra az adósság elengedésének és átütemezésének milyen kardinális jelentősége lett volna akkoriban, amikor az országot húszmilliárd dolláros adósság sújtotta, a régióban mi voltunk a leginkább eladósodva, „hála” Kádár János és társai (Fekete János stb.) feleltelen és országrontó politikájának.

Herrhausen abból indult ki, hogy mind a kelet-közép-európai, mind a harmadik világ országainak adósságát le kellene írni ahhoz, hogy egy normális világ gazdaság jöjjön létre. Arra szólította fel a nyugati bankok, hitelezők figyelmét, hogy ebben össze kell fogniuk és együtt kell cselekedniük. Javaslatot tett egy kelet-európai fejlesztési bank létrehozására (varsói székhellyel), ahonnan a régió felzárkóztatásának pénzügyi kezelése és menedzselése elvégezhető. Azt hangsúlyozta, hogy a valutaalapnak és a Világbanknak kell élen járnia a kelet-európai országok megsegítésében. (Mai füllel hallva ezt, Herrhausen kifejezetten szentségtörésre szólított fel.)

Herrhausen átfogó és végtelenül szimpatikus elképzeléseit 1989. szeptember 25-én ismertette előadásában, nem máshol, mint a Világbank és a valutaalap közgyűlésén. Innentől kezdve a nemzetközi közvélemény már tudott erről. Herrhausen a Deutsche Bankot adósságcsökkentő banknak nevezte. Tervei megvalósítása érdekében halála előtt nem sokkal megvásárolta a globális pénzügyi elit egyik vezető londoni pénzintézetét, a Morgan Grenfell Group céget 2,7 milliárd német márkáért – és itt volt a baj, ezzel végképp kiváltotta a globális elit mérhetetlen haragját.

Herrhausen 1989. december 4-én beszélt volna az American Council of Germany (Németországgal foglalkozó amerikai tanács) gyűlésén New Yorkban. Már nem tudta megtenni: 1989. november 30-án Frankfurtban, miközben a páncélozott Mercedesében haladt, egy időzített bombát robbantottak fel autója mellett, melynek következtében pillanatok alatt elvérzett.

Helmut Kohl ott és akkor elveszítette a legfontosabb gazdasági tanácsadóját és „eszét”, akire, mivel a gazdaság nem tartozott a főszerkezetéhez, égetően szüksége volt. És egyben megértette: a globális pénzügyi elit nem támogatja Herrhausen és az ő elképzeléseit Kelet- és Közép-Európa, köztük Magyarország talpra állításáért, egy

újfajta Marshall-segély megvalósításáért. Nem is beszélve arról, hogy két év múlva gyilkosság áldozata lett az a Detlev K. Rohwedder is, aki a német állami vagyonügynökség vezetőjeként valóban védte a keletnémet tartományokhoz tartozó nemzeti vagyont és visszajuttatta az egykori tulajdonosokhoz a kommunista állam által elzabrált vagyonokat.

Ettől kezdve megváltozott a német–magyar kapcsolatok hangneme. Világossá vált: a globális elit – köztük Soros György – koncepciója győzött Közép- és Kelet-Európa felett. Megkezdődött az Antall-kormány és utána a többi kormány gúzsba kötése, egészen 2010-ig, amikor az Orbán-kormány szakított a nemzetközi pénzügyi körökkel, s azóta szembemegy a globális elit akaratával. Egyébként Donald Trump 2018 telén kamatemelése miatt a Fedet, a globális pénzügyi elit kezében lévő amerikai jegybankot nevezte a legnagyobb károkozónak Amerikában. Most 2019 van és nyár. Reménykedjünk: úgy jöjjön el az ősz és a tél, hogy Trump bátran, szabadon kampányoljon újabb elnökké választása mellett, és végül meg is nyerje.

A magyar rendszerváltásról harminc év után pedig beszéljünk mindenféle kötelező narratívától mentesen, szabadon, bátran: mert csak akkor volt és van rendszerváltás, ha a rendszerváltásról magáról is bárki elmondhatja a maga narratíváját minden félelem nélkül.

Fricz Tamás

A szerző politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója

www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

